

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

20. juni 2024*

»Appel – EU-varemærker – ansøgning om EU-figurmærket Abresham Super Basmati Sela Grade One World's Best Rice – det ældre ikke-registrerede ordmærke BASMATI fra Det Forenede Kongerige – forordning (EF) nr. 207/2009 – artikel 8, stk. 4 – forordning (EU) 2017/1001 – artikel 72 – relativ registreringshindring – indsigelse – klagesag ved appelkammeret – klagen forkastet – søgsmål ved Retten – aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab – artikel 126 og 127 – overgangsperiode – konsekvenserne af overgangsperiodens udløb for beskyttelsen af det ældre varemærke – omstændigheder, der er indtruffet efter vedtagelsen af den omtvistede afgørelse – spørgsmålet om, hvorvidt sagenstanden og søgsmålsinteressen fortsat består – sagenstanden og søgsmålsinteressen består fortsat«

I sag C-801/21 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 17. december 2021,

Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) ved D. Gaja, D. Hanf, E. Markakis og V. Ruzek, som befuldmægtigede,

appellant,

støttet af:

Forbundsrepublikken Tyskland ved J. Heitz, M. Hellmann, D. Klebs og J. Möller, som befuldmægtigede,

intervenient i appelsagen,

den anden part i appelsagen:

Indo European Foods Ltd, Harrow (Det Forenede Kongerige), ved A. Norris, KC, og solicitor N. Welch,

sagsøger i første instans,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Regan, og dommerne Z. Csehi, M. Ilešič, I. Jarukaitis og D. Gratsias (refererende dommer),

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: fuldmægtig A. Lamote,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. september 2023,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 23. november 2023,

afsagt følgende

Dom

- 1 Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) har med sit appelskrift nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 6. oktober 2021, Indo European Foods mod EUIPO – Chakari (Abresham Super Basmati Selaa Grade One World's Best Rice) (T-342/20, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2021:651), hvorved Retten dels annullerede afgørelse truffet den 2. april 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1079/2019-4) (herefter »den omtvistede afgørelse«) vedrørende en indsigelsessag mellem Indo European Foods Ltd og Hamid Ahmad Chakari, dels i øvrigt frifandt EUIPO i det af Indo European Foods anlagte søgsmål.

Retsforskrifter

Udtrædelsesaftalen

- 2 Første, fjerde og ottende afsnit i præamblen til aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (EUT 2020, L 29, s. 7, herefter »udtrædelsesaftalen«), der blev indgået den 30. januar 2020 og trådte i kraft den 1. februar 2020, har følgende ordlyd:

»[Det Forenede Kongerige] [meddelte] den 29. marts 2017 som følge af resultatet af en folkeafstemning i Det Forenede Kongerige og dets suveræne beslutning om at forlade Den Europæiske Union [...], at det havde til hensigt at udtræde af [Unionen] i overensstemmelse med artikel [50 TEU] [...]

[...]

EU-retten [...] i sin helhed [ophører] i overensstemmelse med artikel [50 TEU] [...] og med forbehold af denne aftales bestemmelser [...] med at finde anvendelse på Det Forenede Kongerige på datoen for denne aftales ikrafttræden

[...]

[D]et er i både Unionens og Det Forenede Kongeriges interesse at fastlægge en overgangsperiode eller gennemførelsesperiode, i hvilken EU-retten [...] bør finde anvendelse for og i Det Forenede Kongerige og som hovedregel med samme virkning for så vidt angår medlemsstaterne for at undgå forstyrrelser i den periode, hvor der føres forhandlinger om aftalen/aftalerne om de fremtidige forbindelser.«

- 3 Udtrædelsesaftalens artikel 1 med overskriften »Formål« bestemmer følgende:

»I denne aftale fastsættes de nærmere bestemmelser for [Det Forenede Kongeriges] udtræden af [Unionen] [...].«

- 4 Samme aftales artikel 126 med overskriften »Overgangsperiode« har følgende ordlyd:

»Der er en overgangs- eller gennemførelsesperiode, som starter på dagen for denne aftales ikrafttræden og slutter den 31. december 2020.«

- 5 Udtrædelsesaftalens artikel 127 med overskriften »Overgangsperiodens anvendelsesområde« bestemmer i stk. 1, 3 og 6, følgende:

»1. Medmindre andet er fastsat i denne aftale, finder EU-retten anvendelse på og i Det Forenede Kongerige i overgangsperioden.

[...]

3. I overgangsperioden har den EU-ret, som finder anvendelse i henhold til stk. 1, samme retsvirkninger over for og i Det Forenede Kongerige som i Unionen og dens medlemsstater, og den fortolkes og anvendes i overensstemmelse med de samme metoder og generelle principper, som finder anvendelse i Unionen.

[...]

6. Medmindre andet er fastsat i denne aftale, forstås enhver henvisning til medlemsstaterne i den EU-ret, som finder anvendelse i henhold til stk. 1, herunder som gennemført og anvendt af medlemsstaterne, i overgangsperioden således, at den omfatter Det Forenede Kongerige.«

Forordning nr. 207/2009

- 6 Tredje, fjerde og syvende betragtning til Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2424 af 16. december 2015 (EUT 2015, L 341, s. 21) (herefter »forordning nr. 207/2009«), har følgende ordlyd:

»(3) [...] [Det] forekommer [...] påkrævet at fastsætte en fællesskabsordning for varemærker, som giver virksomhederne ret til efter én og samme fremgangsmåde at opnå EF-varemærker, som nyder ensartet beskyttelse og har retsvirkning på hele Fællesskabets område. Det hermed udtrykte princip om EF-varemærkets enhedskarakter bør gælde, medmindre andet fastsættes i denne forordning.

(4) En indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger kan ikke fjerne den hindring, at de rettigheder, som medlemsstaternes lovgivning tildeler varemærkeindehavere, er territorielt afgrænsede. For at virksomhederne kan udøve økonomisk aktivitet på hele det indre marked uden hindringer, er det nødvendigt med varemærker, som er undergivet ensartede fællesskabsregler, der gælder umiddelbart i alle medlemsstater.

[...]

(7) Retten til EF-varemærket kan kun stiftes ved registrering, og en sådan registrering nægtes navnlig [...] hvis ældre rettigheder er til hinder derfor.«

7 Artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 bestemmer følgende:

»EU-varemærket har enhedskarakter. Det har samme retsvirkninger overalt inden for Unionen: Et varemærke kan kun registreres, overdrages, opgives, erklæres for bortfaldet eller ugyldigt, og brugen deraf kun forbydes med virkning for hele Unionen. Dette princip gælder, medmindre andet fastsættes i denne forordning.«

8 Nævnte forordnings artikel 8 med overskriften »Relative hindringer for registrering« fastsætter i stk. 4 følgende:

»Hvis indehaveren af et ikke-registreret varemærke eller af et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, som ikke kun har lokal betydning, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til unionslovgivningen eller medlemsstatens lovgivning vedrørende det pågældende tegn:

a) er erhvervet rettigheder til tegnet før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering som EU-varemærke eller i givet fald før tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for EU-varemærkeansøgningen

b) tegnet giver sin indehaver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke.«

Forordning (EU) 2017/1001

9 Forordning nr. 207/2009 blev med virkning fra den 1. oktober 2017 ophævet og erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

10 Denne forordnings artikel 1, stk. 2, og artikel 8, stk. 4, er affattet med samme ordlyd som henholdsvis artikel 1, stk. 2, og artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009.

11 Artikel 72 i forordning 2017/1001 med overskriften »Indbringelse af klager for Domstolen« fastsætter følgende:

»1. Appellkamrenes afgørelser om klager kan indbringes for Retten.

2. Indbringelse af klager kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formmangler eller overtrædelse af [Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde], af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning.

3. Retten har kompetence til at annullere eller omgøre den indklagede afgørelse.

[...]

6. [EUIPO] træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme Rettens afgørelse, eller, i tilfælde af at denne afgørelse påklages, Domstolens afgørelse.«

12 Denne forordnings artikel 139 med overskriften »Begæring om national sagsbehandling« bestemmer i stk. 1-3 følgende:

»1. Ansøgeren eller indehaveren af et EU-varemærke kan indgive en begæring om at lade sin ansøgning eller sit EU-varemærke overgå til en ansøgning om registrering som nationalt varemærke:

a) for så vidt ansøgningen om registrering af EU-varemærket er afslået, tilbagetaget eller anses for tilbagetaget

[...]

2. Overgang finder ikke sted:

[...]

b) hvis overgangen har til formål at opnå beskyttelse i en medlemsstat, hvor der ifølge en afgørelse truffet af [EUIPO] eller en national ret foreligger en registreringshindring for det EU-varemærke, der søges registreret, eller en fortabelses- eller ugyldighedsgrund mod det registrerede EU-varemærke.

3. For den nationale ansøgning, der er resultatet af overgangen af et EU-varemærke eller en EU-varemærkeansøgning, gælder i den berørte medlemsstat ansøgningsdatoen for det pågældende EU-varemærke eller prioritetsdatoen for den pågældende ansøgning [...]«

Tvistens baggrund

13 Tvistens baggrund, således som den er gengivet i den appellerede doms præmis 1-12, kan sammenfattes som følger.

14 Den 14. juni 2017 indgav Hamid Ahmad Chakari en ansøgning om registrering af et EU-varemærke til EUIPO, som blev offentliggjort i *EU-Varemærketidende* nr. 169/2017 af 6. september 2017.

15 Det ansøgte varemærke er følgende figurtegn:

- 16 Der blev ansøgt om registrering for risbaserede varer henhørende under klasse 30 og 31 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.
- 17 Den 13. oktober 2017 rejste Indo European Foods indsigelse mod registreringen af det ansøgte varemærke for de i den foregående præmis anførte varer. Indsigelsen var støttet på det ældre ikke-registrerede ordmærke BASMATI fra Det Forenede Kongerige, der betegner ris. Den registreringshindring, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen, var den, som er omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning 2017/1001. Indo European Foods gjorde i det væsentlige gældende, at dette selskab i henhold til den i Det Forenede Kongerige gældende lovgivning kunne forhindre brugen af det ansøgte varemærke på grundlag af den såkaldt »udvidede« form for søgsmål vedrørende utilbørlig udnyttelse (»action for passing of«).
- 18 Ved afgørelse af 5. april 2019 forkastede indsigelsesafdelingen indsigelsen i sin helhed med den begrundelse, at de beviser, som Indo European Foods havde fremlagt, ikke var tilstrækkelige til i overensstemmelse med artikel 8, stk. 4, i forordning 2017/1001 at godtgøre, at det pågældende ældre varemærke var blevet brugt erhvervsmæssigt og ikke kun havde lokal betydning før den relevante dato og på det omhandlede område.
- 19 Den 16. maj 2019 indbragte Indo European Foods en klage for EUIPO over denne afgørelse fra indsigelsesafdelingen.
- 20 Ved den omtvistede afgørelse afslog Fjerde Appelkammer ved EUIPO denne klage som ugrundet med den begrundelse, at Indo European Foods ikke havde godtgjort, at navnet »basmati« gjorde det muligt for selskabet at forbyde anvendelsen af det ansøgte varemærke i Det Forenede Kongerige på grundlag af den såkaldt »udvidede« form for søgsmål vedrørende utilbørlig udnyttelse.

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 2. juni 2020 anlagde Indo European Foods søgsmål med påstand om annullation og omgørelse af den omtvistede afgørelse.
- 22 Til støtte for sit søgsmål fremsatte Indo European Foods et enkelt anbringende om en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009.

- 23 EUIPO gjorde i sit svarskrift bl.a. gældende, at for så vidt som indsigelsen imod registreringen af det ansøgte varemærke var støttet på et ældre ikke-registreret varemærke fra Det Forenede Kongerige, var den beskyttelse, som varemærket ydede på grundlag af Det Forenede Kongeriges lovgivning, fortsat relevant i den overgangsperiode, der var fastsat i udtrædelsesaftalens artikel 126 og 127 (herefter »overgangsperioden«), men at indsigelsessagen og søgsmålet for Retten mistede deres genstand ved udløbet af denne periode. Endvidere anførte EUIPO, at sagsøgeren i første instans ikke længere havde søgsmålsinteresse i sagen for Retten, eftersom en annullation af den omtvistede afgørelse ikke længere kunne tilføre dette selskab nogen fordel.
- 24 For det første undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 15-23 EUIPO's argumentation vedrørende genstanden for indsigelsessagen og søgsmålet.
- 25 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 16 havde bemærket, at overgangsperioden løb fra den 1. februar til den 31. december 2020, bemærkede den i dommens præmis 17, at tvistens genstand i det foreliggende tilfælde var den omtvistede afgørelse, hvori appelkammeret havde taget stilling til, om den af sagsøgeren i første instans påberåbte indsigelsesgrund forelå. I samme præmis 17 fastslog Retten i øvrigt i lyset af sin praksis, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en relativ indsigelsesgrund, senest skal vurderes på det tidspunkt, hvor EUIPO træffer afgørelse om indsigelsen. Retten bemærkede nemlig, at selv om den i en nylig dom havde fastslået, at det ældre varemærke, der lå til grund for indsigelsen, ikke kun skulle være gyldigt på tidspunktet for offentliggørelsen af ansøgningen om registrering af det ansøgte varemærke, men også på det tidspunkt, hvor EUIPO traf afgørelse om indsigelsen, var der en vis modsatrettet linje i retspraksis, hvorefter der med henblik på at vurdere, om der forelå en relativ indsigelsesgrund, skulle tages udgangspunkt i tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering af det EU-varemærke, mod hvilket der var rejst indsigelse på grundlag af et ældre varemærke.
- 26 Retten fastslog således i den appellerede doms præmis 18, at det i den foreliggende sag var uforholdsmæssigt at tage stilling til dette spørgsmål, eftersom den omtvistede afgørelse var blevet truffet i overgangsperioden, dvs. på et tidspunkt, hvor forordning 2017/1001 i mangel af bestemmelser om det modsatte i udtrædelsesaftalen fortsat fandt anvendelse på ikke-registrerede ældre varemærker fra Det Forenede Kongerige, som anvendtes erhvervsmæssigt, og eftersom det omhandlede ældre varemærke derfor fortsat nød den samme beskyttelse, som det ville have opnået, hvis Det Forenede Kongerige ikke havde trukket sig ud af Unionen.
- 27 Dernæst fastslog Retten i den appellerede doms præmis 19, at såfremt det antages, at tvistens genstand bortfalder, når der under sagen indtræder en begivenhed – såsom den pågældende medlemsstats eventuelle udtræden af Unionen – hvorefter et ældre varemærke kan miste sin status som ikke-registreret varemærke eller som et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, der ikke kun har lokal betydning, ville det under alle omstændigheder være ensbetydende med at tage hensyn til forhold, som er opstået efter, at den anfægtede afgørelse er truffet, og som ikke har betydning for denne afgørelses retmæssighed. Retten præciserede imidlertid, at den for at vurdere lovligheden af afgørelser truffet af EUIPO's appelkamre i princippet skulle tage udgangspunkt i datoen for disse afgørelser.
- 28 Endelig, i den appellerede doms præmis 20, udledte Retten af de betragtninger, der er gennemgået i nærværende doms præmis 25-27, at uanset hvilket afgørende tidspunkt, der valgtes at henvise til – dvs. tidspunktet for indgivelsen af varemærkeansøgningen eller tidspunktet for appelkammerets afgørelse – kunne det ældre varemærke, der var blevet påberåbt til støtte for indsigelsen, danne grundlag for denne indsigelse. Retten fastslog desuden i den appellerede doms præmis 21 og 22, at denne konklusion ikke blev afkræftet af dom af 14. februar 2019, *Beko mod EUIPO – Acer*

(ALTUS) (T-162/18, EU:T:2019:87), og af 2. juni 2021, Style & Taste mod EUIPO – The Polo/Lauren Company (Gengivelse af en polospiller) (T-169/19, EU:T:2021:318). Retten konkluderede i den appellerede doms præmis 23, at Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen ikke havde medført, at genstanden for tvisten var bortfaldet.

- 29 For det andet forkastede Retten i den appellerede doms præmis 24-28 EUIPO's argumentation om, at Indo European Foods' søgsmålsinteresse angiveligt var bortfaldet.
- 30 I denne henseende henviste Retten indledningsvis i den appellerede doms præmis 25 til den faste retspraksis, hvorefter søgsmålsinteressen for så vidt angår sagens genstand skal foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse og bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes uforment at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan bibringe den part, der har anlagt det, en fordel, og Retten anførte, at hvis denne søgsmålsinteresse bortfalder under sagens forløb, kan en afgørelse fra Retten om sagens realitet ikke bibringe den pågældende sagsøger en fordel.
- 31 Dernæst forkastede Retten i den appellerede doms præmis 26 EUIPO's argument om, at den manglende søgsmålsinteresse for sagsøgeren i første instans fulgte af den omstændighed, at ansøgeren om det omhandlede EU-varemærke ville være i stand til at omdanne sin ansøgning til nationale varemærkeansøgninger i alle Unionens medlemsstater, med den begrundelse, at denne betragtning i princippet gjaldt for enhver indsigelsesprocedure.
- 32 Endelig fandt Retten i den appellerede doms præmis 27, at EUIPO's argument om, at det appelkammer, til hvilket sagen ville blive hjemvist, såfremt Retten annullerede den omtvistede afgørelse, ville være nødsaget til at afslå klagen som følge af, at der ikke forelå et ældre varemærke, der var beskyttet af en medlemsstats lovgivning, tog udgangspunkt i den fejlagtige forudsætning, at appelkammeret ved vurderingen af de faktiske omstændigheder skulle tage udgangspunkt i tidspunktet for sin nye afgørelse. Ifølge Retten ville det nemlig i denne situation tilkomme appelkammeret at træffe afgørelse i samme klage på grundlag af den situation, der forelå på tidspunktet for klagens indgivelse for appelkammeret, idet klagen på ny ville versere på det samme trin, som den befandt sig på inden vedtagelsen af den omtvistede afgørelse. Retten fandt følgelig, at den retspraksis, som EUIPO havde henvist til til støtte for sin argumentation, var uden relevans og blot bekræftede, at det under alle omstændigheder ikke kunne kræves, at det varemærke, som indsigelsen er støttet på, fortsat eksisterer efter appelkammerets afgørelse.
- 33 I samme doms præmis 28 konkluderede Retten, at sagen ikke havde mistet sin genstand, og at Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse. Følgelig behandlede Retten i den appellerede doms præmis 31-72 påstanden om annulation af den omtvistede afgørelse og det enkelte anbringende til støtte for denne påstand. Retten fandt, at dette anbringende var velbegrundet, og at denne afgørelse derfor skulle annulleres. Efter at Retten i den appellerede doms præmis 73-79 havde behandlet Indo European Foods' påstand om, at indsigelsen blev taget til følge, konkluderede den derimod, at betingelserne for udøvelsen af dens omgørelsesbeføjelse ikke var opfyldt, og forkastede denne påstand.
- 34 På grundlag af disse betragtninger annullerede Retten den omtvistede afgørelse og frifandt i øvrigt EUIPO.

Retsforhandlingerne og parternes påstande for Domstolen

- 35 Ved et processkrift indleveret samme dag som nærværende appelskrift anmodede EUIPO i henhold til artikel 170a, stk. 1, i Domstolens procesreglement om, at appellen blev admitteret i overensstemmelse med artikel 58a, stk. 3, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.
- 36 Ved kendelse af 7. april 2022, EUIPO mod Indo European Foods (C-801/21 P, EU:C:2022:295), blev appellen admitteret.
- 37 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 16. juni 2022 fik Forbundsrepublikken Tyskland tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for EUIPO's påstande.
- 38 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16. december 2022, EUIPO mod Indo European Foods (C-801/21 P, EU:C:2022:1049), blev Walsall Conduits Ltd's anmodning om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgeren i første instans' påstande afslået.
- 39 EUIPO har med sit appelskrift, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland, nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Det fastslås, at det er ufornuddent at træffe afgørelse i det søgsmål, som sagsøgeren i første instans har anlagt til prøvelse af den omtvistede afgørelse.
 - Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne i den foreliggende sag og i sagen for Retten.
- 40 Indo European Foods har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
 - EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne i den foreliggende sag.

Om appellen

- 41 EUIPO har til støtte for sin appel fremsat et enkelt anbringende, hvormed det gøres gældende, at der er sket en tilsidesættelse af kravet om, at appellantens søgsmålsinteresse fortsat skal bestå. Dette anbringende består af tre led, hvoraf det første vedrører en retlig fejl, idet Retten sammenblandede vurderingen af søgsmålsinteressens fortsatte beståen med legalitetskontrollen af den omtvistede retsakt, det andet vedrører en retlig fejl og en utilstrækkelig begrundelse, idet Retten ikke konkret vurderede, om Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse under hensyntagen til EU-varemærkerettens særlige kendetegn, og det tredje vedrører en tilsidesættelse af artikel 72, stk. 6, i forordning 2017/1001, idet Retten pålagde EUIPO ikke at tage hensyn til retsvirkningerne af udløbet af den overgangsperiode, der er fastsat i udtrædelsesaftalen.

Formaliteten

- 42 Indo European Foods har af to grunde bestridt, at appellen kan antages til realitetsbehandling. For det første har EUIPO i sit appelskrift gjort en ny argumentation gældende, som dette kontor ikke fremførte for Retten. Navnlig har EUIPO ændret den argumentation, som kontoret oprindeligt fremførte for Retten, ved for første gang for Domstolen at gøre gældende, at der i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt tvistens genstand fortsat består, er divergerende tendenser i retspraksis ved Retten. For det andet vedrører Rettens konstatering af, at søgsmålet for Retten ikke har mistet sin genstand, faktiske omstændigheder.
- 43 For det første skal det bemærkes, at selv om Domstolens kompetence under en appelsag ganske vist er begrænset til en retlig bedømmelse af den afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender og argumenter, som er blevet behandlet i første instans, er en appellant imidlertid berettiget til at iværksætte en appel ved for Domstolen at fremsætte anbringender og argumenter, der er afledt af selve den appellerede dom, og som på det retlige plan tilsigter at bestride dommens lovlighed (jf. i denne retning dom af 2.2.2023, Spanien m.fl. mod Kommissionen, C-649/20 P, C-658/20 P og C-662/20 P, EU:C:2023:60, præmis 29 og 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 I det foreliggende tilfælde har EUIPO gjort gældende, at Retten begik en række retlige fejl ved i den appellerede dom at fastslå, at Indo European Foods' søgsmål ikke havde mistet sin genstand, og at denne part fortsat havde en interesse i at opnå en annullation af den omtvistede afgørelse på trods af, at overgangsperioden udløb under sagen for Retten, som i denne henseende støttede sig på en tendens i retspraksis, som ikke var i overensstemmelse med Domstolens praksis vedrørende kravet om en konkret vurdering af, hvorvidt søgsmålsinteressen fortsat består.
- 45 Denne appel rejser derfor tvivl om den retlige velbegrundethed af den bedømmelse, som Retten foretog i den appellerede dom af, om genstanden for den tvist, der var indbragt for Retten, fortsat bestod, og om sagsøgeren i første instans fortsat havde søgsmålsinteresse, idet Retten under alle omstændigheder af egen drift skal undersøge, om det er ufornuddent at træffe afgørelse, fordi denne genstand og denne søgsmålsinteresse ikke længere består (jf. i denne retning dom af 6.9.2018, Bank Mellat mod Rådet, C-430/16 P, EU:C:2018:668, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 46 Den første afvisningsgrund, som Indo European Foods har anført, skal derfor forkastes.
- 47 For det andet er det tilstrækkeligt at erindre om, at selv om bedømmelsen af de faktiske omstændigheder ikke er et retligt spørgsmål, der som sådan er underlagt Domstolens kontrol under en appelsag, medmindre disse omstændigheder er blevet urigtigt gengivet, er Domstolen derimod i henhold til artikel 256 TEUF kompetent til at foretage en kontrol af den retlige kvalificering af disse faktiske omstændigheder og af de retlige konsekvenser, som Retten har draget heraf (jf. i denne retning dom af 24.3.2022, PJ og PC mod EUIPO, C-529/18 P og C-531/18 P, EU:C:2022:218, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis, og af 22.6.2023, Gmina Miasto Gdynia og Port Lotniczy Gdynia-Kosakowo mod Kommissionen, C-163/22 P, EU:C:2023:515, præmis 79 og 99).
- 48 I det foreliggende tilfælde har EUIPO imidlertid ikke anfægtet den bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 17-28, men Rettens retlige kvalificering af disse omstændigheder og de retlige konsekvenser, som denne retsinstans drog

heraf, nemlig at genstanden for søgsmålet og Indo European Foods' søgsmålsinteresse fortsat bestod. Den anden afvisningsgrund, som Indo European Foods har anført, skal derfor ligeledes forkastes.

- 49 Det følger heraf, at appellen kan antages til realitetsbehandling.

Realiteten

- 50 Indledningsvis skal det bemærkes, at ansøgningen om registrering af det omhandlede varemærke blev indgivet den 14. juni 2017, men at indsigelsen mod registreringen af dette varemærke blev rejst den 13. oktober 2017. Følgelig er den foreliggende tvist reguleret dels af de materielle bestemmelser i forordning nr. 207/2009, der var gældende den 14. juni 2017, dels af de proceduremæssige bestemmelser i forordning 2017/1001 (jf. analogt dom af 8.5.2014, Bimbo mod KHIM, C-591/12 P, EU:C:2014:305, præmis 12 og den deri nævnte retspraksis).

Det første led om en angivelig sammenblanding af på den ene side vurderingen af søgsmålsinteressens fortsatte beståen og på den anden side legalitetskontrollen af den omtvistede retsakt

– Parternes argumentation

- 51 EUIPO har, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland, gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 17-23 med urette fastslog, at sagens genstand fortsat bestod, alene fordi overgangsperiodens udløb ikke kunne påvirke lovligheden af den omtvistede afgørelse på det tidspunkt, hvor denne var blevet vedtaget.
- 52 For det første fremgår det af Domstolens praksis, at vurderingen af kravet om sagsgenstandens og søgsmålsinteressens fortsatte beståen ligger forud for og er forskellig fra den vurdering, der skal foretages inden for rammerne af legalitetskontrollen af den anfægtede retsakt. Vurderingen af dette krav indebærer nemlig, at der skal tages hensyn til de eventuelle konsekvenser af en annullation af denne retsakt for sagsøgerens retsstilling, mens legalitetskontrollen kræver, at der tages hensyn til den faktiske og retlige sammenhæng for tvisten, således som den forelå ved vedtagelsen af den nævnte retsakt.
- 53 EUIPO har således i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at drage endelige konklusioner om tvistens genstands fortsatte beståen alene ud fra det forhold, at en begivenhed ikke kan påvirke den anfægtede retsakts lovlighed.
- 54 EUIPO har tilføjet, at den omstændighed, at det lægges til grund, at et søgsmål nødvendigvis bevarer en genstand i tilfælde af, at den ældre rettighed bortfalder efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, fratager kravet om en fortsat søgsmålsinteresse en stor del af sin effektive virkning, eftersom dette krav i dette tilfælde udelukkende er relevant i de situationer, hvor den anfægtede afgørelse er blevet irrelevant som følge af, at den nævnte ældre rettighed er bortfaldet inden vedtagelsen af denne afgørelse. En sådan betragtning er ligeledes i modstrid med Domstolens praksis, hvorefter det er nødvendigt konkret at undersøge parternes reelle personlige søgsmålsinteresse.

- 55 For det andet har EUIPO anført, at konklusionen i den appellerede doms præmis 19 hviler på en fejlagtig fortolkning af dom af 8. oktober 2014, Fuchs mod KHIM – Les Complices (Stjerne i en cirkel) (T-342/12, EU:T:2014:858). I denne dom undersøgte Retten sagsøgerens eksisterende og faktiske interesse, idet den udtalte sig om den fordel, som sagsøgeren kunne have opnået ved en annullation af den omhandlede afgørelse i den sag, der gav anledning til denne dom, i forhold til en afgørelse om, at det var ufornuddent at træffe afgørelse i en sammenhæng, hvor indsigelsen var blevet taget til følge. Ifølge EUIPO bekræfter den nævnte dom således snarere Rettens forpligtelse til at foretage en konkret vurdering af den fordel, som en annullation af en anfægtet afgørelse vil kunne tilføre en sagsøger.
- 56 Indo European Foods har bestridt, at denne argumentation er velbegrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 57 For det første skal det bemærkes, at EUIPO med sit enkelte anbringendes første led i det væsentlige har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 17-23 sammenblandede spørgsmålet om, hvorvidt søgsmålsinteressen fortsat bestod, med det tidspunkt, hvor lovligheden af en anfægtet afgørelse skal vurderes. Denne argumentation hviler imidlertid på en urigtig læsning af denne dom. Som det fremgår af nærværende doms præmis 35-38, begrænsede Retten sig nemlig i disse præmisser til at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt tvistens genstand fortsat bestod, henset til, at overgangsperioden udløb under sagen for Retten. Følgelig kan Retten ikke i disse præmisser have foretaget den sammenblanding, som EUIPO har kritiseret den for. Denne argumentation skal følgelig forkastes som ugrundet.
- 58 For det andet og for så vidt som EUIPO med dette første led i sit enkelte anbringende vil kritisere Retten for, at den i den appellerede doms præmis 17-23 med urette fastslog, at et søgsmål nødvendigvis bevarer en genstand i tilfælde af, at den ældre rettighed bortfalder efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, skal det påpeges, at det følger af fast retspraksis, at sagens genstand, ligesom søgsmålsinteressen, skal bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufornuddent at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at søgsmålet eller i givet fald appellen med sit resultat kan bibringe parten en fordel (jf. i denne retning dom af 4.9.2018, ClientEarth mod Kommissionen, C-57/16 P, EU:C:2018:660, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 30.4.2020, Cypern mod EUIPO, C-608/18 P, C-609/18 P og C-767/18 P, EU:C:2020:347, præmis 27 og 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 59 Det skal endvidere bemærkes, at Domstolen gentagne gange har fastslået, at når en afgørelse, der er genstand for et annullationssøgsmål ved Retten, ikke formelt er blevet trukket tilbage, er Retten berettiget til at fastslå, at tvisten har bevaret sin genstand (jf. i denne retning dom af 7.6.2007, Wunenburger mod Kommissionen, C-362/05 P, EU:C:2007:322, præmis 48 og 49, af 4.9.2018, ClientEarth mod Kommissionen, C-57/16 P, EU:C:2018:660, præmis 45, og af 21.1.2021, Leino-Sandberg mod Parlamentet, C-761/18 P, EU:C:2021:52, præmis 33). Endelig og stadig ifølge retspraksis ændres en sådan konstatering ikke af den omstændighed, at den anfægtede afgørelse er blevet irrelevant efter anlæggelse af sagen (jf. i denne retning dom af 7.6.2007, Wunenburger mod Kommissionen, C-362/05 P, EU:C:2007:322, præmis 47).
- 60 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den appellerede doms præmis 17-23, at Retten fandt, at Indo European Foods' søgsmål ikke havde mistet sin genstand, idet den bl.a. støttede sig på den konstatering, at tvistens genstand var den omtvistede afgørelse, der blev vedtaget den 2. april 2020, hvori dette appelkammer tog stilling til, om den af Indo European Foods påberåbte indsigelsesgrund forelå, og at denne afgørelse blev truffet inden overgangsperiodens udløb.

- 61 EUIPO har imidlertid ikke bestridt, at den omtvistede afgørelse – således som det kan udledes af den appellerede doms præmis 17-23 – på tidspunktet for Rettens afgørelse ikke formelt var blevet trukket tilbage. Desuden har EUIPO på ingen måde gjort gældende, at overgangsperiodens udløb bevirkede, at denne afgørelse bortfaldt med tilbagevirkende kraft.
- 62 Det følger heraf, at EUIPO's argumentation ligeledes er ugrundet, for så vidt som den tager sigte på Rettens undersøgelse af, om tvistens genstand fortsat bestod, således at det enkelte anbringendes første led i sin helhed skal forkastes som ugrundet.

Det andet led om en angiveligt manglende konkret vurdering af, om sagsøgeren i første instans fortsat havde søgsmålsinteresse

– Parternes argumentation

- 63 EUIPO har med sit enkelte anbringendes andet led – i det væsentlige støttet af Forbundsrepublikken Tyskland – kritiseret Retten for, at den ikke konkret vurderede, om Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse.
- 64 I denne henseende har EUIPO kritiseret Retten for, at den fandt, at det afgørende spørgsmål i det foreliggende tilfælde var, hvorvidt det ældre varemærke på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om det anfægtede varemærke eller for den omtvistede afgørelse kunne danne grundlag for indsigelsen, selv om denne betragtning ikke gjorde det muligt at besvare spørgsmålet om, hvorvidt registreringen af det ansøgte varemærke – til trods for de retsvirkninger, der knytter sig til overgangsperiodens udløb – stadig kunne skade Indo European Foods' retlige interesser således som beskyttet ved forordning 2017/1001, og hvorvidt dette selskab derfor fortsat havde søgsmålsinteresse.
- 65 For det første undlod Retten således i forbindelse med vurderingen af, om sagsøgeren i første instans fortsat havde søgsmålsinteresse, at tage hensyn til indsigelsessagens særlige karakter og varemærkets væsentligste funktion.
- 66 Det fremgår nemlig af Rettens praksis, at en indsigelsessag i det væsentlige har til formål at sikre, at et ældre varemærke kan bevare sin identifikationsfunktion med hensyn til oprindelsen ved at fastsætte muligheden for at afslå registrering af et nyt varemærke, der kommer i konflikt med dette ældre varemærke på grund af en risiko for forveksling. Der kunne imidlertid ikke opstå nogen konflikt mellem en EU-varemærkeansøgning og et ældre varemærke, som var bortfaldet under indsigelsessagen, eftersom det ansøgte varemærke først kunne registreres efter afslutningen af indsigelsessagen.
- 67 For det andet undlod Retten at tage hensyn til princippet om EU-varemærkets territorialitet og dette varemærkes enhedskarakter.
- 68 I denne henseende har EUIPO gjort gældende, at den omtvistede afgørelse som følge af den opsættende virkning af det søgsmål, der blev anlagt ved Retten, ikke kunne gennemføres inden overgangsperiodens udløb, således at det ansøgte varemærke ikke ville blive beskyttet på Det Forenede Kongeriges område, selv om det i sidste ende blev registreret. Med hensyn til det omhandlede ældre varemærke nyder det fortsat fuld beskyttelse i Det Forenede Kongerige uden at løbe en risiko for krænkelse som følge af registreringen eller brugen af det ansøgte varemærke på Unionens område.

- 69 Søgsmålet i første instans har allerede givet Indo European Foods en konkret fordel ved at forhindre gennemførelsen af den omtvistede afgørelse inden overgangsperiodens udløb, således at formålet med den omhandlede indsigelsessag, nemlig at forhindre en konflikt med det ansøgte varemærke på Det Forenede Kongerige område, allerede er opfyldt. Denne parts retlige interesser, således som beskyttet ved forordning 2017/1001, kan således ikke længere påvirkes af en afgørelse om sagens realitet, uanset denne afgørelse udfald.
- 70 Dette standpunkt bekræftes af den generelle opbygning af forordning 2017/1001. Ifølge EUIPO forholder det sig nemlig således, at selv i tilfælde af, at en klage tages til følge, kan den anden part under alle omstændigheder, henset til artikel 139 i forordning 2017/1001, omdanne sin ansøgning til nationale varemærkeansøgninger i alle Unionens medlemsstater fra den 1. januar 2021 og bevare prioriteten for den oprindelige ansøgning, og således opnå beskyttelse af det ansøgte varemærke på det samme område, som hvis indsigelsen mod den nævnte ansøgning blev afslået. I den appellerede doms præmis 26 undlod Retten imidlertid at tage hensyn til dette specifikke aspekt af sagen, idet den forkastede disse betragtninger alene med den begrundelse, at de i princippet gælder for enhver indsigelsessag.
- 71 I lyset af disse forhold har EUIPO gjort gældende, at den appellerede doms præmis 24-26 er behæftet med tre retlige fejl. For det første tilsidesatte Retten reglerne om bevisbyrdens fordeling for så vidt angår kravet om, at der fortsat består en søgsmålsinteresse. Retten nøjedes nemlig med at forkaste EUIPO's argumentation i stedet for at undersøge Indo European Foods' argumenter om, at selskabet fortsat havde søgsmålsinteresse.
- 72 For det andet undlod Retten – ved at basere sin vurdering på spørgsmålet om, hvorvidt den ældre rettighed abstrakt set på et givent tidspunkt kunne udgøre grundlaget for indsigelsen – at foretage en konkret vurdering af søgsmålsinteressens fortsatte beståen i lyset af de forhold, der er gennemgået i nærværende doms præmis 65-70.
- 73 For det tredje gør den appellerede dom, navnlig dens præmis 26, det ikke muligt at forstå, hvorfor Retten forkastede EUIPO's argumentation om, at Indo European Foods ikke længere havde søgsmålsinteresse, hvilket udgør en tilsidesættelse af begrundelsespligten.
- 74 Indo European Foods har bestridt, at denne argumentation er velbegrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 75 I første omgang og hvad angår den angivelige tilsidesættelse af reglerne om bevisbyrdens fordeling i forhold til, om søgsmålsinteressen fortsat bestod, er det tilstrækkeligt at bemærke, at Retten ganske vist formelt knyttede sit ræsonnement vedrørende Indo European Foods' fortsatte søgsmålsinteresse til undersøgelsen af de af EUIPO fremførte argumenter. Det kan imidlertid udledes af Rettens ræsonnement i den appellerede doms præmis 24-28, at Retten uafhængigt af relevansen af de af EUIPO fremførte argumenter behørigt efterprøvede, om Indo European Foods rent faktisk havde søgsmålsinteresse, og fastslog, at dette var tilfældet.
- 76 Det følger desuden af Domstolens faste praksis, at Retten af egen drift og på ethvert tidspunkt under sagen kan tage stilling til, om parten mangler interesse i at opretholde sin påstand som følge af en omstændighed, der er indtruffet efter indleveringen af stævningen (jf. i denne retning dom af 18.10.2018, Gul Ahmed Textile Mills mod Rådet, C-100/17 P, EU:C:2018:842, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis), idet en manglende overholdelse af dette formalitetskrav fører til afvisning af sagen (jf. i denne retning dom af 6.9.2018, Bank Mellat mod Rådet, C-430/16 P,

EU:C:2018:668, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis) Selv om EU-retsinstansen kun må træffe afgørelse vedrørende parternes påstande, idet det tilkommer dem at fastlægge tvistens rammer, kan den desuden ikke nødvendigvis være fuldstændigt bundet af de argumenter, som parterne har fremført til støtte for deres krav, da den i modsat fald kan tænkes at blive nødsaget til at basere sin afgørelse på urigtige retlige betragtninger (jf. i denne retning dom af 20.1.2021, Kommissionen mod Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).

- 77 Henset til disse forhold skal denne første del af det andet led forkastes som ugrundet.
- 78 I anden omgang og hvad angår argumentationen om, at Retten ved vurderingen i den appellerede doms præmis 24-27 af, om Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse, undlod at tage hensyn til indsigelsessagens særlige karakter, varemærkets væsentligste funktion, territorialitetsprincippet og EU-varemærkets enhedskarakter, skal det bemærkes, at denne argumentation er støttet på den forudsætning, at ved et søgsmål til prøvelse af en afgørelse fra et appelkammer om forkastelse af en indsigelse skal spørgsmålet om, hvorvidt der fortsat består en søgsmålsinteresse ved Retten, alene vurderes ud fra de retlige interesser, der er beskyttet ved den gældende EU-varemærkeforordning, og afhænger således alene af, om der fortsat kan opstå en risiko for konflikt, når Retten træffer afgørelse.
- 79 Denne forudsætning – som kræver, at der uden videre sker en begrænsning af de faktorer, som Retten kan tage hensyn til med henblik på at vurdere, om en sagsøger, der anlægger et søgsmål i henhold til artikel 72 i forordning 2017/1001, fortsat har søgsmålsinteresse, i forhold til den sagsøger, der anlægger et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF – finder imidlertid hverken støtte i de gældende bestemmelser eller i retspraksis.
- 80 I denne henseende fremgår det alene af retspraksis, at forekomsten af en interesse i at anlægge et annulationssøgsmål forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan tilføre den person, der har anlagt det, en fordel (dom af 17.9.2015, Mory m.fl. Mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 55, og af 13.7.2023, D & A Pharma mod EMA, C-136/22 P, EU:C:2023:572 præmis 43).
- 81 Hvad angår en afgørelse om forkastelse af en indsigelse mod registrering af et EU-varemærke skal spørgsmålet om, hvorvidt den person, der har rejst en sådan indsigelse, kan opnå en fordel af et søgsmål anlagt ved Retten med påstand om annullation af denne afgørelse, således bedømmes konkret ud fra samtlige de konsekvenser, der kan følge af konstateringen af en eventuel ulovlighed, som denne afgørelse er behæftet med, og ud fra arten af den skade, som angiveligt er lidt (jf. i denne retning dom af 28.5.2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen, C-239/12 P, EU:C:2013:331, præmis 65).
- 82 I den foreliggende sag fremgår det imidlertid for det første af behandlingen af det enkelte anbringendes første led, at Retten med føje kunne fastslå, at genstanden for det af Indo European Foods anlagte søgsmål ikke var bortfaldet. For det andet følger det i det væsentlige af den appellerede doms præmis 10-12, at den omtvistede afgørelse opretholdt forkastelsen af denne parts indsigelse på grundlag af konstateringen af, at betingelserne for anvendelse af artikel 8, stk. 4, i forordning 2017/1001 ikke var opfyldt, således at Indo European Foods ifølge denne afgørelse ikke kunne nyde den beskyttelse for det omhandlede ældre varemærke, der er fastsat i denne bestemmelse. Da Indo European Foods netop påberåbte sig appelkammerets

tilsidesættelse af den nævnte bestemmelse til støtte for sit søgsmål ved Retten, og da den omtvistede afgørelse navnlig er til skade for Indo European Foods' økonomiske interesser, kan en annullation af denne afgørelse derfor tilføre dette selskab en fordel.

- 83 Hvad endelig angår argumentet om, at Retten i den appellerede doms præmis 26 undlod at tage hensyn til, at den anden part i sagen for appelkammeret i henhold til artikel 139 i forordning 2017/1001, såfremt klagen for denne instans blev taget til følge, kunne lade sin varemærkeansøgning overgå til nationale varemærkeansøgninger i alle medlemsstaterne fra overgangsperiodens udløb, er det tilstrækkeligt at bemærke, at denne omstændighed, henset til det ovenfor fastslåede, er uden betydning for Indo European Foods' søgsmålsinteresse i forhold til den omtvistede afgørelse.
- 84 Det følger heraf, at den anden del af det andet led, der hviler på en urigtig forudsætning, ligeledes skal forkastes som ugrundet.
- 85 I tredje omgang og hvad angår den angivelige begrundelsesmangel i den appellerede dom med hensyn til de grunde, der førte Retten til at forkaste EUIPO's argumenter om, at Indo European Foods ikke længere havde søgsmålsinteresse, skal der erindres om, at begrundelsespligten ifølge fast retspraksis ikke pålægger Retten at foretage en udtømmende gennemgang af hvert enkelt af de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, idet begrundelsen således kan fremgå indirekte, forudsat at den gør det muligt for de berørte parter at få kendskab til den begrundelse, som Retten støtter sig på, og således at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret inden for rammerne af en appel (dom af 9.3.2023, *PlasticsEurope mod ECHA*, C-119/21 P, EU:C:2023:180, præmis 144 og den deri nævnte retspraksis).
- 86 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 60 i forslaget til afgørelse, fremgår det klart, om end implicit, af den appellerede doms præmis 25-27, at Retten fandt, at de af EUIPO fremførte argumenter vedrørende Indo European Foods' søgsmålsinteresse ikke var velbegrundede, for så vidt som denne søgsmålsinteresse forelå på tidspunktet for sagsanlægget og ikke var bortfaldet under sagen for Retten.
- 87 Denne tredje del af det andet led er derfor ugrundet, således at det enkelte anbringendes andet led skal forkastes som ugrundet.

Det tredje led om en tilsidesættelse af artikel 72, stk. 6, i forordning 2017/1001

– Parternes argumentation

- 88 EUIPO har – i det væsentlige støttet af Forbundsrepublikken Tyskland – gjort gældende, at den appellerede doms præmis 27 i strid med artikel 72, stk. 6, i forordning 2017/1001 pålægger EUIPO ikke at undersøge, om sagsøgeren i første instans bevarer en interesse i, at indsigelsesafdelingens afgørelse annulleres, samt ikke at tage hensyn til virkningerne af artikel 50, stk. 3, TEU og udtrædelsesaftalens artikel 126 og 127. Vedtagelsen af de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde den forpligtelse, der er opstillet i denne præmis 27, indebærer således, at EUIPO i strid med disse bestemmelser skal undersøge eller endog forkaste den omhandlede registreringsansøgning.

- 89 EUIPO har navnlig gjort gældende, at den forpligtelse, der fremgår af den nævnte præmis 27, pålægger dette kontor at undersøge den omhandlede relative registreringshindring i forhold til et område, på hvilket det ansøgte varemærke ikke kan nyde nogen beskyttelse, hvilket er i åbenbar modstrid med logikken i og den generelle opbygning af EU-varemærkesystemet. Forordning 2017/1001 indeholder ikke noget retsgrundlag, der tillader en sådan frakobling mellem det område, der er relevant for undersøgelsen af den nævnte relative registreringshindring, og det område, hvor der vil blive tildelt beskyttelse. Denne forpligtelse er derfor ligeledes i strid med kravet om fortsat søgsmålsinteresse samt artikel 1, stk. 2, og artikel 8, stk. 4, i forordning 2017/1001.
- 90 Indo European Foods har bestridt, at denne argumentation er velbegrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 91 Det følger af ordlyden af artikel 72, stk. 6, i forordning 2017/1001, at EUIPO træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme Rettens afgørelse, eller, i tilfælde af at denne afgørelse påklages, Domstolens afgørelse.
- 92 Ifølge fast retspraksis vedrørende artikel 266 TEUF, der finder tilsvarende anvendelse på artikel 72, stk. 6, i forordning 2017/1001, hvis ordlyd er analog, har den institution, det organ, det kontor eller det agentur, fra hvilket en annulleret retsakt hidrører, for at efterkomme en dom om annulation og opfylde den fuldt ud, pligt til ikke blot at tage hensyn til dens konklusion, men også til de præmisser, som danner det fornødne grundlag for denne i den forstand, at de er nødvendige, når det skal afgøres, hvad konklusionen helt præcist går ud på (dom af 22.9.2022, IMG mod Kommissionen, C-619/20 P og C-620/20 P, EU:C:2022:722, præmis 101 og den deri nævnte retspraksis).
- 93 Det følger imidlertid af den nævnte artikel 72, stk. 6, at det ikke tilkommer Retten at give EUIPO pålæg (jf. i denne retning kendelse af 29.6.2006, Creative Technology mod KHIM, C-314/05 P, EU:C:2006:441, præmis 40-42, og analogt dom af 2.10.2014, Strack mod Kommissionen, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, præmis 145 og den deri nævnte retspraksis).
- 94 I det foreliggende tilfælde er det imidlertid tilstrækkeligt at påpege, at den appellerede doms præmis 27 udelukkende udgør et svar fra Retten på EUIPO's argument om, at Indo European Foods under sagen for Retten havde mistet sin interesse i at opnå en annulation af den omtvistede afgørelse, eftersom appelkammeret i tilfælde af annulation af denne afgørelse ville være forpligtet til at forkaste klagen, der igen verserede for dette, da der ikke forelå et ældre varemærke, der var beskyttet af en medlemsstats lovgivning.
- 95 Denne præmis begrænser sig derfor i det væsentlige til at fastslå Indo European Foods' søgsmålsinteresse for Retten og udgør derfor kun det nødvendige grundlag for konstateringen af, at der foreligger en sådan interesse. Det kan således ikke lægges til grund, at Retten med denne præmis – i strid med den retspraksis, der er henvist til i nærværende doms præmis 93 – pålagde EUIPO de angivelige forpligtelser, som dette kontor har identificeret under sit enkelte anbringendes tredje led.
- 96 Det følger heraf, at dette tredje led i det enkelte anbringende, som hviler på en urigtig læsning af den appellerede doms præmis 27, og i konsekvens heraf dette anbringende og appellen i sin helhed, skal forkastes som ugrundede.

Sagsomkostninger

- 97 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.
- 98 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 99 Da Indo European Foods har nedlagt påstand om, at EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da EUIPO har tabt sagen, bør det pålægges dette kontor at betale sagsomkostningerne i forbindelse med appellen.
- 100 I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, hver deres egne omkostninger.
- 101 Følgelig bør Forbundsrepublikken Tyskland, der er intervenient i den foreliggende appelsag, bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) betaler sagsomkostningerne.

3) Forbundsrepublikken Tyskland bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter